

9díl Epilog

Ilka Pacovská

calibre 0.9.6

Epilog

Hanka si v santarenské škole odložila zkoušky na začátek dalšího školního roku, neboť neměla dost času nastudovat vše, co si předsevzala. Svát'a ihned po návratu z Pasteku pospíchal ke své rodině a marně Hanku přemlouval, aby ho doprovodila. Jen vrtěla hlavou a nenechala se zviklat: „Oni se těší především na tebe. Já bych jen zbytečně zacláněla.“

Jakmile si Hanka postavila hlavu, Svát'ovi bylo jasné, že ji neukecá. Vyloudil aspoň pusu na rozloučenou a urovnal jí vlasy: „Já si tě brzo najdu.“

Nakonec se Hanka u slavnostní Zachariášovy večeře, pořádané každoročně na přelomu školního roku a prázdnin, sešla pouze s Andělou. Všichni ostatní si užívali prázdniny už celé dva týdny, jen Anděla stále oddalovala svůj návrat domů. Hanka ji podezírala, že má v úmyslu se zdržet až do chvíle, než Rafana pustí z vězení. Jako pilná studentka sice zvládla závěrečné školní testy na výbornou, ale její současná nálada tomu neodpovídala. Zachmuřeně seděla nad jídlem a žvýkala jakoby ani nevěděla co. Jestli Zachariáš něco nesnášel, byl to lhostejný přístup k jeho kuchařskému umění. Hanka si všimla jeho dotčeného výrazu, ačkoliv tentokrát Andělu ani slůvkem nenapomenul. Rozhodla se kamarádku vytrhnout z jejího zadumání.

„Jak oslavili konec školy tvoji bráchové? Taky se doma při každém výročí přecpávají?“ pokusila se o žertovný tón.

„Slavnostní večeře mívám na starosti já. Jenomže letos...“ Anděla vzdychla a odmlčela se.

„Co letos?“

„Letos mě táta namíchnul.“

„Táta? Já myslela, že ti zpestřují život hlavně René s Patrikem.“

„Jo, bráškové jsou pěkná kvítka. Ale obvykle si s nimi poradím.“

„A proč se zlobíš na tátu?“ dál vyzvídala Hanka.

„Prosila jsem ho, aby se za Rafa u ochránců přimluvil. A co myslíš, že mi řekl? Andílku,“ parodovala dívka otcův tón, „v životě jsem protežoval jenom tebe a tvého bratra. Měl jsem z toho malér až na půdu a podobnou chybu už nehodlám opakovat. Nikdy!“

„Ale Rafa už přece brzo pustí, ne?“ Hanku mrzelo, že se řeč stočila na ožehavé téma.

Při vzpomínce na uvězněného kamaráda se i její nálada propadla pod hladinu smutku. Rafanovi v poslední době štěstí nepřálo. Od chvíle, kdy je v podzemí ohrozil zával a jejich cesty se rozdělily, ho pronásledovaly samé potíže. K dovršení všeho byl odsouzen za násilné vniknutí do střeženého objektu a skončil v cele. Pořád jí zněl v paměti jejich poslední hovor v rámci dračí komunikace. Rafan se radoval, že Terezka s Lukášem našli nový domov a že jim draci poskytnou důvěru.

„Jenomže tebe zavřeli, to není spravedlivé,“ hněvala se Hanka na ochránce.

„Bohužel to spravedlivé je,“ nesouhlasil s jejím výrokem Rafan. „Porušil jsem kde co a ne poprvé. Vlastně ani neměli jinou možnost, než mě potrestat.“

„Za to, že jsi chtěl dětem zachránit život...“ dořekla trpce.

„Netrap se tím. Věděl jsem, do čeho jdu a jaké důsledky jsou ve hře. Ničeho nelituju.“

Hanka svého kamaráda podezírala ze lži. Jakmile byl jednou zavřený, těžko si u ochránců vybuduje skvělou kariéru. Šoupnou ho na nějaké zastrčené místo, kde nikdy nedostane příležitost uplatnit své nevšední schopnosti. Copak ti zabeďněnci nepoznají dobrého člověka?! Hanka s porozuměním pohlédla na Andělu. Byla jí vděčná, že aspoň ona vnáší do kamarádova života radost a lásku.

Zachariáš přistrčil před dívky misky se zmrzlinou. „Tahle se mi obzvlášť povedla,“ zdůraznil, „ne že ji budete solit slzama, holky!“

„Díky,“ usmála se Hanka a nebyla si jistá, zda dokáže do žaludku nasoukat ještě celou zmrzlinovou porci. Rovněž Anděla zdvihla koutky úst v pokusu o úsměv a Zachariáš se zahučením sklidil její talíř se zbytkem večeře, odkud vyzobala jen zeleninu.

„Všechno dobře dopadlo a vy dvě se tváříte jako bezzubé veverky na hromadě oříšků,“ bručel nespokojeně.

„Ani nevím, jak se teď Vronovi a dětem vede,“ posteskla si Hanka a pokusila se tím odvést hovor k méně ožehavému tématu. „Co odešel na ostrov, nedokážu ho kontaktovat. Nemáš na něj náhodou nějaké spojení?“ zadívala se tázavě na trpaslíka.

„Nemám a mít nebudu,“ zavrtěl hlavou Zachariáš, „Vron se tu jen krátce zastavil pro své věci a upozornil mě, že Nestor posílil magickou izolaci Ostrova volby a že žádný komunikátor k nim nedosáhne.“

„Už se do mě nevejde ani sousto, omluvte mě,“ vstala Anděla od nedojedené zmrzliny a trpaslík jen protočil oči v sloup.

„Kam pospícháš? Chce se ti spát?“ snažila se Hanka pozdržet její odchod.

„Ani ne. Ale táta zítra odjíždí na delší dobu a já bych měla špatný pocit, kdybych se s ním neusmířila a nerozloučila. Taky je potřeba v době jeho nepřítomnosti ohlídat bráchy, aby nezbořili dům.“

„Tak ať se ti prázdniny brzo otočí k lepšímu,“ popřála jí s kapkou soucitu Hanka a hned poté statečně zabořila lžičku do zmrzliny, aby aspoň ona dokázala, jak jí chutná.

Samotná teď bydlela ve stromovém domku uprostřed divoké části zahrady, ale bez kamarádů si tu připadala divně opuštěná a nesvá. Ani jí nepřišlo, že i pro ni právě začaly prázdniny.

Zachariáš, který během léta pečoval v Kouzelných zahradách o řadu hostů, po odchodu Vrona postrádal zdatného a důvěryhodného pomocníka. Tudíž většinu obchodních aktivit okamžitě přesunul na Hanku.

„Už mám vyhlídnutýho jednoho šikovnýho mládence, ale nastoupí až za pár dnů. Do té doby potřebuju tebe,“ utnul trpaslík její námitky hned v počátcích, „jakmile se tu objeví, můžeš pro mě za mě vyrazit ke svý čtyřnohý rodině na jak dlouho chceš.“

„Fajn. Ale taky mám na tebe jednu prosbu,“ kula Hanka železo, dokud bylo žhavé, a požádala Zachariáše o neobvyklou službu. Trpaslík se podrbal ve vousech a zadíval se jí přímo do očí. Neuhnula pohledem ani o milimetr, jen nepatrně pozvedla obočí.

„Tak jo,“ přikývl nakonec, „ale v příštích dnech si to u mě tvrdě odpracuješ.“

„S tím počítám,“ souhlasila s úsměvem. Od toho okamžiku byla vytížená od rána do večera. Doprovázela svého přítele na nejrůznější tržičky, pomáhala v kuchyni a naučila se uvařené produkty magicky ošetřit, aby jídlo pro hosty zůstávalo čerstvé a chutné. Po pár dnech už většinu záležitostí zařizovala samostatně.

Momentálně držela otevřenou bránu z Kouzelných zahrad na skalní plošinu v blízkosti Gehanova bydliště. Z podnikavého trpaslíka a Zachariáše se stali dobří přátelé a obchodní aktivity mezi nimi se vyvíjely k oboustranné spokojenosti. Dneska však Gehan nedorazil osobně, nýbrž pověřil dohledem nad zbožím svého syna, což Hanku přivedlo na báječnou myšlenku, jak si zjednodušit a zpříjemnit akci, kterou plánovala.

„Frutiku, teď když už patříš mezi dospělé trpaslíky, mohl bys mi prosím tě pomoci s jednou záležitostí? Mohli by tě doma nějaký ten den postrádat?“

„Co potřebuješ?“

„Doprovod při jedné malé podzemní výpravě.“

„A proč nepožádáš mého tátu? Je zkušenější.“

„No právě! S mým nápadem by mě rovnou poslal do háje.“

„Začínám být zvědavý...“ loupal po ní okem Gehanův syn.

„Tady o tom nechci mluvit. Zvu tě dneska večer na jídlo k Zachariášovi.“
Doufala, že večere s mladým trpaslíkem bude podstatně veselejší než ta poslední s Andělou.

Několik trpaslíků hbitě přetahovalo bedny s potravinami a s objednaným zbožím. Na oplátku Hance svěřili do rukou několik magicky ošetřených, téměř nezničitelných nožů a pytlík neuvěřitelně čirých drahokamů.

„Víš co, Hanko? Za soumraku tě budu čekat támhle na té vyhlídce a dáme řeč,“ ztěžka oddechoval Frutik, když na skalní plošinu dovláčel poslední bednu.

Už teď se na setkání s ním těšila. Rafan dosud neopustil vězení a ona byla velice zvědavá na vyprávění o hornickém městečku Atweeru. Navíc bude muset Frutikovi vysvětlit, proč chce ještě jednou zavítat do podzemí v jeho blízkosti.

Když se večer dostavila na místo srazu, mladý trpaslík už ji nedočkavě vyhlížel. Chvíli seděli na skalní plošině a pozorovali úchvatnou scenérii zapadajícího slunce. Nicméně o Atweeru se toho Hanka mnoho nedozvěděla, neboť ho Rafan navštívil sám, zatímco Frutik na něj čekal u nejbližšího vstupu do podzemních chodeb. Poté se zapotili při prokopávání závalu a zpevňování průlezu. Při práci je nepříjemně obtěžovali pavouci, ale prostředek odpuzující vososáky kupodivu fungoval i na ně. Náramně si oddechli, když dorazili k cíli. Po kratším magickém úsilí našel Rafan dveře a rozluštil nápis. Frutik Hance barvitě vylíčil jeho marné pokusy proniknout dál do jeskyně.

„Po několika hodinách jsem ho začal přemlouvát, ať toho nechá. Ale choval se jako mezek. Odmítal to vzdát a vrátit se.“

„Víš, Frutiku, je klika, že se za námi nedostal. Prožili jsme krušné chvílky a na pár z nich nijak ráda nevzpomínám. Anděla by mi vyškrábala oči, kdyby se Rafanovi v naší společnosti něco stalo.“

„Asi není zvyklý prohrávat, že?“ ušklíbl se Frutik.

„Hodně při návratu zuřil?“ pousmála se Hanka.

„Zezačátku hodně sprostě nadával, což bylo celkem v pohodě. Jenže pak sklouzl do apatie a ani se se mnou pořádně nerozloučil, když odcházel.“

„Náhodou jsi byl perfektní průvodce. Nevím, jak bychom si bez tebe poradili.“

Poslední barevný sluneční záblesk se vytratil ze skal a Hanka svého trpasličího přítele odvedla k Zachariášovi. Zpočátku se Frutik ostýchal, ale než dojedli první chod, nervozita z něj spadla a s velikou chutí se začal ládovat.

„A co bys ode mě potřebovala?“ zeptal se při moučníku.

„Abys mě doprovodil. Ráda bych se ještě jednou vypravila do Jeskyně ztráty – s tebou.“

„A co tam? Já dovnitř nechci.“

„Mám v plánu se setkat se starou dračicí, přítelkyní lidí a trpaslíků, která v jeskyni žije. Ačkoliv slovo žije je poněkud přehnané. Víc by se hodil výraz živoří.“

„A co my s ní?“

„Možná se s námi vůbec nebude bavit, ale kdyby ano, mám pro ni dárek. A tebe potřebuju, abys mi ho pomohl dopravit chodbou až na místo.“

Pod dohledem Zachariáše vypracovali plán cesty. Bránu jim ráno otevřel Zachariášův známý, který v hornickém městečku nějakou dobu žil, a přikývl,

když mu vysvětlili, kam se chtějí dostat. Vlekli do podzemí srolovanou kůží velkého býka a Hanka měla v batohu kromě jídla na pár dní i pergamenový svitek v drakonštině. Dobytčí kůže byla pěkně těžká, a ačkoliv se Hanka starala o její magické nadlehčování, do večera se jim pěkně pronesla.

„K čemu bude staré dračici kůže?“ brblal unavený Frutik.

„Je v ní magicky ukryté celé dobytče. Až kůži rozbalí, konečně se zase jednou pořádně nadlábne.“

„Jak často jí sem tyhle dárky hodláš vláčet?“

„Stačí jednou. Jakmile si přečte návod, kde a jak si objednat další chod, obslouží se sama.“

„A kdo za její hostiny zaplatí?“

„Já. Má u mě předplacené služby na řadu let,“ usmála se dívka při vzpomínce na moudrého hada.

Putování podzemní chodbou s nákladem bylo vyčerpávající. Dorazili na místo celí odření a pořádně utahaní.

Hanka sáhla po magii a před nimi se vynořily dveře. Po zádech jí začal stékat ledový pot, když se jich měla znovu dotknout. Tentokrát ji ale skála dovnitř nepustila.

„Do háje! Nevím, jakým způsobem ji mám zavolat nebo oslovit. Vůbec není v mém komunikačním dosahu. Jako bych mluvila do větru,“ postěžovala si Hanka po několika proslovech, které byly určeny pro uši staré dračice. Sklesle stáli před vchodem do jeskyně a nic nenasvědčovalo tomu, že je někdo slyšel.

„A co teď? Chceš všechny ty krámy zase táhnout zpátky?“ s nevolí pohlédl na srolovanou kůži Frutik. I jeho ochota zřejmě měla své hranice.

„Jasně že ne,“ připevnila Hanka ke kůži před vchodem drakonský svitek a vedle něj položila nový komunikátor. „Jestliže si náš dárek nevezme ona, třeba pomůže nějakému zoufalci, který sem v potu tváře zabloudí.“

„Mrzí tě, že se neozvala?“

„Na jednu stranu ano, ale na druhou stranu se nedivím. Jestli vnímá náš dárek jako almužnu, nejspíš bude radši hladovět, než by si ho vzala. Škoda. Trochu mi připomínala Plamovu matku Karmaneudunu.“

„Počkej, co to děláš? Snad nechceš otvírat bránu tady v podzemí?!“ vyděsil se mladý trpaslík při pohledu na pohyb ruky své společnice.

„Musím jí přece ukázat, kde najde pohoštění, kdyby nakonec změnila názor.“

„Ale...“

Nestačil vyslovit ani polovinu námitky, když se v prostoru chodby duhově zamihotal vzduch. Hanka se ohnula a protáhla se zmenšenou verzí obvyklé brány.

„Jdeš se mnou nebo hodláš cestovat pěšky?“ houkla na Frutika. S povzdechem vkročil do chvějícího se průchodu. Než se Hance podařilo bránu uzavřít, něco se do jejího kouzla vloudilo. Zatřepala hlavou, protože svět kolem ní se zhoupł, a rozhlédla se po zarostlé části zahrady poblíž stromového domku.

„Teda tahle tvoje brána se mi ani trochu nelíbila,“ mračil se Frutik a kontroloval své končetiny, jestli mu jich zůstal správný počet.

„Nepřeháněj, Frutiku. Otevřít bránu k nám do zahrady je brnkačka. Akorát opačně směrem do skal by hrozilo, že se netrefím do vymezeného prostoru, naruším skálu a skončíme pod závalem. Kvůli tomu jsme museli k jeskyni pěšky. Mám tě přesunout domů hned nebo si dáme krátký odpočinek u Zachariáše?“

Hanka se ohlédla po příteli, který váhals odpovědí. Ošíval se, jako by právě chytil vši.

„Hlasuju pro odpočinek,“ vysoukal ze sebe nakonec. „Nerad bych prošel tvou další bránou a skončil kdovíkdě uprostřed moře.“

„Co se mi snažíš naznačit?“ zakabonila se Hanka. „Že neumím kouzlit?! Náhodou bránu ovládám líp než většina jiných čarodějů!“ našťvaně vystrčila bradu, vrazila ruce do kapes a zamířila k hlavní budově, kde Zachariáš bydlel.

„Ale tahle poslední se ti moc nepovedla, to nemůžeš popřít,“ halekal za ní Frutik a neochotně ji následoval.

„Sám bránu neumíš, ale kritizovat ti jde nadmíru dobře,“ ohradila se rozhořčeně.

„Jasně! Jen do mě! Byl jsem ti dobrej akorát na tahání břemen, co? Magie, magie! Když seš tak dobrá, mohla sis poradit sama beze mě! Proč jsem vlastně musel s tebou?!“ rozzlobeně zdvihl hlas mladý trpaslík. Ve ztichlé zahradě tón jeho hlasu připomínal zvuk polnice.

„Protože jsi můj kamarád a samotné se mi do podzemí nechtělo,“ pronesla Hanka nečekaně tiše a upřímně, zatímco soustředila pohled do své dlaně.

Frutik se zarazil. Byl připraven pokračovat v hádce, ale poslední věta mu vzala vítr z plachet. Popošel blíž, aby zjistil, na co dívka zírá.

„Rád vám oběma zapůjčím sekery, palice nebo dýky, jestli si něco potřebujete důkladně vyříkat,“ vykoukl ze dveří Zachariáš, kterému neunikla poslední hlasitá Frutikova slova. Trochu zklamaně zaznamenal, že slibně se vyvíjející spor skončil smírem. Navíc k němu ti dva ani nezvedli oči. Došel blíž a přitáhl si Hančinu ruku.

„Ukaž! Šedá tuha? Odkud je?“ překvapeně na dívku pohlédl trpaslík. „Z té tvé jsme přece nechali udělat komunikátor pro dračici.“

„Zničehonic se mi objevila v kapse,“ udiveně vrtěla Hanka hlavou nad šedými kameny.

„A co svitek? Copak jste ho nepředali?“ sáhl Zachariáš do vaku na Frutikových zádech a vyškulil z něj vyčuhující pergamen. Hned v příští vteřině se však zarazil. Svitek byl úplně jiný – starší.

„Promiň, tenhle neznám. Nejspíš je tvůj,“ vrazil ho neotevřený Frutikovi do rukou.

„Není můj... nic podobného jsem v batohu neměl,“ mladý trpaslík váhavě odroloval část svitku. „Páni, no teda,“ vydechl překvapeně a Hanka mu zvědavě nakoukla přes rameno.

„Kterak vykovat ostří nad jiné trvanlivější,“ nahlas přečetla nadpis. Její pohled se střetl se Zachariášovým. Oběma se v očích mihl záblesk poznání.

„Paráda! Tenhle návod se mámě bude líbit. I kdyby nefungoval, pergameny starých mistrů mají v její kovárně čestné místo,“ nepokrytě se radoval Frutik.

„Zdá se, že dračice přijala náš dar,“ Hančinu tvář zaplavil spokojený úsměv. „A něco jsme od ní dostali na oplátku. Proto byla moje poslední brána tak rozkolísaná. Magicky mi do ní zasáhla.“

„Jen se nevymlouvej,“ poškádlil ji mladý trpaslík „a radši víc trénuj. Jinak se rozkřikne, že ti brány moc nejdou.“

„Hele, Frutiku, opovaž se mě u vás doma očerňovat,“ mrkla po něm výhruzně.

„Jestli se bránou, co pro mě teď otevřeš, vůbec domů dostanu,“ neodpustil si další rýpnutí.

„Pokud se ještě chvíli budeš bavit na můj účet, pošlu tě mezi sirény,“ výhruzně stáhla obočí Hanka.

Vzápětí si Gehanův syn vysloužil u Zachariáše nazlobený pohled, neboť odmítl pozvání na jídlo a pospíchal za svými nejbližšími.

Na rozdíl od něho Hanka pohoštění uvítala. Chystala se totiž strávit příští dny u rodičů a jak známo, jídelníček jednorožců je ryze vegetariánský.

Následující den nastoupil do služby nový Zachariášův pomocník a ona se konečně přesunula domů na území stáda.

Už dlouho nepocítila takový klid. Mezi jednorožci ji nikdo nebude ohrožovat na zdraví ani na životě. Příroda tu ševelí a zpívá jenom pro ni. Jezírko ji po ránu zve do své chladivé osvěžující náruče a bratr P'ujibo se popásá nadohled.

Předpokládala, že po koupeli za ní mladý jednorožec přiběhne, ale kupodivu ji nepřišel ani pozdravit. Než se osušila, zmizel. Posadila se na své oblíbené místo, kde experimentovala s magickými kamínky. Brala je do ruky jeden po druhém a zatím marně hledala způsob, jak do nich natrvalo vložit konkrétní léčivé účinky. Nebyla si úplně jistá, který druh kamene bude v tomto směru nejvhodnější.

Náhle za sebou vycítila něčí přítomnost. Že by se P'ujibo vrátil? Neotočila se. Chtěla mu dopřát pocit, že se k ní přiblížil nepozorovaně. Vtom jí oči zezadu zakryly měkké dlaně. Nemohla si pomoci a srdce se jí rozběhlo na třetí stupeň rychlosti. Poznala vetřelce dřív, než promluvil. Nechápala, jak jedna pusa mohla natolik ovlivnit její city. „Opravdu jsem se do něj po všech těch letech zamilovala?“ ptala se Hanka sama sebe a uchopila ho za zápěstí.

„Když budeš takhle nepozorná, brzo tě ukradne nějaký lump nebo drak,“ zašeptal jí škádlivě do ucha a zlehka ji políbil na krk.

„Kde se tu bereš?“ konečně osvobodila své oči a pohlédla na Svát'u.

„Přinesl jsem P'ujibovi zprávu, jak se daří jedné holohlavé dívce.“

„Copak on na ni pořád ještě myslí?“ polekala se Hanka.

„Nediv se mu, byli si hodně blízcí. Netouží se s ní vidět, jen je zvědavý, jak Lída žije.“

„Mluvil jsi s ní?“

„Snad nežárliš? Neboj se, mít dvě holky najednou by mi komplikovalo život.“

Hanka do něj strčila, až se překlopil se smíchem do trávy.

„A viděl jsi ji?“

„Viděl. Vypadá o něco starší a působí dost... zajímavě. Na těle nosí namalované symboly hadů, na hlavě peříčkovou... nevím jak to popsat... čepici, čelenku nebo něco mezi tím a má plno kamarádů a kamarádek, kteří k ní vzhlížejí. Během doby, co jsem ji pozoroval, se chovala sebejistě a často se smála. Podle mě je v pohodě.“

Hanka přikývla a maličko se zasmušila. Ač měla Lídu ráda, vzhledem k okolnostem se z nich nikdy nemohly stát kamarádky.

„Už na ni nemysli,“ vzal ji Svát'a za ruku, „a pojd' se mnou.“

Dovedl ji k vysokému stromu, který ho vítal jemným chvěním listů a několik spodních větvíček se jakoby náhodou dotklo mladíkových ramen. Svát'a Hančinu ruku přitiskl na kůru kmene. Do její mysli se jemně vmísilo souznění se stromem. Jakmile se uvolnila a vplula do nižší hladiny vnímání, pronikly k jejím smyslům obrazy známých míst. Stromový domek v Santareně, prostředí Magického lesa, zadumaný velikán a malá sazenička v Pasteku, strom obklopený neprostupnou magickou bariérou... Leknutím vypadla z koncentrace a odtrhla ruku od kmene.

„Jak o tom všem sakra ví?“ couvla o dva kroky a nedůvěřivě si měřila mohutný listnáč.

„Všechny zdejší stromy nás dobře znají,“ zasmál se Svát'a. „Copak si myslíš,

že jsou němé? I ony mezi sebou komunikují a předávají si své pocity na neuvěřitelnou dálku.“

„Vážně jim rozumíš?“

„Částečně. V době tvého výletu s dětmi jsem prosil o tvou ochranu veškeré síly, co existují, dokonce i ty stromové. Prý mě vyslyšely a předaly mou prosbu dál. Vzpomínáš na ten strom, co vás v noci ochránil?“

„Jo, vzpomínám. Sežral nám pracně ulovenou večeři.“

„Tobě se nezavděčí ani ta dřevina,“ pohladil Svát'a rozpraskanou kůru. Potom si přitáhl Hanku a opatrně ji políbil. Rozechvěle mu polibek vrátila. „Nešmírují nás?“ zašilhala ke stromům.

„Řekl bych, že ano. Vadí ti to?“ usmál se Svát'a.

„Nijak zvlášť,“ přejela ukazováčkem po jeho obočí až k uchu a prsty mu zabořila do vlasů. Listoví stromů nad nimi ševelilo svou odvěkou píseň, zatímco pod nimi pookřála dvě lidská srdce z radosti, kterou přináší opětovaný cit. Patřil jim celý svět a celý den.

Následující ráno je probudilo P'ujibovo zařehtání. Následovali mladého jednorožce k R'íhanovi, kde už na ně ve společnosti rodičů čekala strážkyně hranic a léčitelka.

„Mám pro vás dobrou zprávu,“ oslovil je R'íhan, „S'faidea se uvolila, že vás tři bude od září vzdělávat a předá vám ty znalosti jednorožců, které podle jejího mínění nejvíc potřebujete, a obrousí vaše hrubší lidské způsoby při používání magie. Společně s P'ujibem a s ní se pokusíte najít etickou rovnováhu v mezidruhových vztazích a schopnost řešit konfliktní situace mezi inteligentními bytostmi bez ohledu na jejich příslušnost. Co vy na to? Máte zájem?“

„Rozhodně,“ vyhrkl Svát'a bez rozmýšlení.

Hanka jednorozce znala a uvědomovala si, že S'faideina výuka bude náročná a moc legrace je při tom nečeká. Na druhou stranu se však jedná o příležitost, která by se nemusela opakovat. „Ano,“ odpověděla po zralé úvaze.

„Rád se připojím,“ potřásl hřívou P'ujibo.

„Domluveno,“ hrábla kopytem strážkyně hranic a léčitelka S'faidea a ladně odklusala.

„Její nabídka je pro vás velikou poctou,“ spokojeně přikývli R'íhan a L'gala.

„Škoda, že se k nám nemůže přidat taky Raf,“ povzdechl Svát'a.

„Neměli už ho náhodou pustit z vězení?“ začala Hanka počítat dny.

„Snad si nemyslíš, že hned po odchodu z arestu poběží za tebou?“ ušklíbl se Svát'a.

Hanka se usmála. Bylo jasné, že první, za kým kamarád poběží, bude Anděla. To dá rozum. Na ně přijde řada až mnohem později. Vtom se do její mysli vloudil Plamův hlas: „Co takhle dát kopytnatcům sbohem a dopřát si malou koupel?“

„Máš na mysli horské jezero?“ opatrně sondovala Hanka. Plamovu zálibu v chladné vodě obvykle nesdílela.

„Čekám na vás u matčina hrobu,“ nedal jí dračí bratr na vybranou.

„Běžte a užijte si prázdniny,“ potřásl hřívou R'íhan jako by Plama slyšel i on.

Hanka otevřela bránu a spolu se Svát'ou prošla na horskou pláň, kde se do nich opřel větrný poryv. Vedle nich opatrně přistál černý drak. Hanka k němu přistoupila a dotkla se výrazné jizvy na jeho boku.

„Nevím, jak bych se vyrovnala sama se sebou, kdybys nepřežil,“ otevřela

Plamovi svou mysl, aby mu zprostředkovala, jak velké obavy o jeho život ji trápily po cestě, kdy neměla k dispozici dračí polovinu své osobnosti a tudíž ani dračí komunikaci.

„Nech minulost minulostí a proletíme se. Jste pro?“ přikrčil se Plam, aby jim umožnil přístup na svůj hřbet. Nezaváhali a využili jeho nabídky.

„Držte se,“ rozběhl se Plam a rozevřel křídla ke vzletu. Jakmile dosáhl náležité výšky, zakroužil nad hornatým krajem. Svát' a se odvážil jednou rukou pustit šupin a položil ji zezadu Hance kolem pasu. Nikdy nebyl šťastnější.

Drak opsal velký oblouk nad horami, částečně stáhl plochu křídel, naklonil čumák k zemi, aby zvýšil letovou rychlost. Hanka se křečovitě chytila jeho hřbetního trnu a sledovala, jak se proti ní přibližuje hladina jezera. Těsně před ponorem zavřela oči. Jezero bylo přesně tak ledové, jak očekávala. Odpor vody je strhl z dračího hřbetu. Vyplavali na vzduch a těsně vedle nich se vynořila i dračí hlava. Zachytili se hřbetních výstupků a nechali se odtáhnout ke břehu. Celí zmáchaní se vydrápali ven z vody. Hanka se zachvěla, jak ji ve větru zastudily mokré šaty. Drak slastně zafuněl, rozložil na břehu mokrá křídla a poskytl Hance a Svát'ovi závětrí. Usedli na kamenitý břeh, opřeli se o dračí tělo a zvolna sušili své boty a šaty.

„Kdyby tu ještě rostlo pár stromů, nemělo by tohle místo chybu,“ podotkl Svát' a a Hance bylo jasné, že už přemýšlí o tom, která dřevina by zdejší horské podmínky vydržela.

„Vstávejte, lenoši, je čas na jednu malou návštěvu,“ přerušil jejich siestu Plam.

„Na jakou návštěvu?“ zpozorněla Hanka.

„Neptej se a nasedej,“ postrčil ji Svát' a ke dračímu hřbetu.

„Kam letíme?“ znervózněla a dotčeně si uvědomila, že drak i její přítel sdílí společné tajemství.

Opět se ocitli ve vzduchu a Plam zamířil k místu, kde se rozevřel ovál brány. Najednou se vznášeli nad zalesněnou krajinou a Hanka přemítala, kde mohou být. Do oka jí padlo několik spálených míst a náhle jí došlo, kam přiletěli. No ano. Táhle se s Terezkou schovávala před dračím útokem. Sežehnuté stromy skýtaly neradostnou podívanou. A o kousek dál by měl být... spálený srub. Hanka nevěřila vlastním očím. Prostranství bylo vyčištěné a na zemi se rýsovaly základy nové, daleko větší stavby. Kdo tady chce bydlet? S nevolí zkoumala podrobnosti. Nemohla se ubránit rozhořčení. Nikdo nemá právo se tu usadit. Tohle je přece Vronův domov! Vzápětí napomenula sama sebe: „Neblázni, holka, jeho domov je teď přece na Ostrově volby, už se sem nevrátí.“ Přesto jako by někdo stavbou jitřil její až nečekaně živé vzpomínky. Kdo má tu drzost?!

Drak opatrně manévroval na přistání. Náhle je Hanka zahlédla. Mezi stromy byl vybudován obytný přístřešek a v úkrytu pod ním postávala skupinka lidí.

„Překvapení!!!“ s jekem k nim vystartovaly dvě děti.

„Terezko? Lukáši?“ Hance jen pomalu docházelo, koho že tu nalézá.

Svát'á se širokým úsměvem odchytil Terezku a zatočil se s jejím tělíčkem v náruči.

„Ne, ne, ne,“ bránila se, „já musím dát nejdřív pusu Hance.“

Ta mezitím objala Lukáše a vzápětí ho jemně poodstrčila na délku paže:

„Nějak moc rychle rosteš, kamaráde. Předtím jsi mi připadal daleko menší.“

„Nechceš bydlet na ostrově s námi, Hanko?“ vycítila z jeho otázky, že by její společnost uvítal.

„Ne, ne, počkej, teď jsem na radě já,“ odstrčila ho Tereška a hupsla Hance do náruče. Chytila se jí jako klíště a dlouhou chvíli nebyla k odtržení. Hanka marně potlačovala slzy a přes Terezčino rameno sledovala, jak se k nim blíží Vron po boku s Lukášovou maminkou a malou holčičkou, která se obou křečovitě drží za ruce a s vykulenýma očima si prohlíží draka.

„Rosteš do krásy,“ odhrnul Vron Hančiny pocuchané vlasy něžným gestem.

Poté co se mezi sebou všichni přivítali, obrátil se Vron na draka: „Rád tě vidím, Plame. Nejvyšší čas, že jste dorazili, potřebuji, abys támhle v polomu vybral použitelné kmeny a přinesl jich co nejvíc ke staveništi. Svát'a ti pomůže vybírat a dohlédne, aby v nich nezůstali žádní hmyzí nájemníci.“

„Budete tady bydlet?“ nedokázala Hanka potlačit zvědavost.

„My ne,“ pousmál se Vron, „ale ty bys mohla. Vždycky jsem měl pocit, že si tady líbí. Zachariášův stromový domek v Santareně je malý, stačí tak akorát pro tři studenty, ale tady... Co říkáš?“

„Vážně stavíš nový srub pro mě?“

„Občas bychom za tebou přijeli na návštěvu. Podle mého názoru potřebuješ mít nějaký solidní domov.“

Vlastně Hanka nikdy nepřemýšlela o tom, že by měla mít trvalé zázemí. Jednorožci tyhle věci neřeší. Možná má Vron pravdu a je na čase někde zakotvit. A tady je nádherně. Až zarostou spálená místa, bude se jednat o nejhezčí kout přírody hned po území jednorožců. Představila si, jak tu večer se Svát'ou vyhlížejí západ slunce a s trochou nostalgie došla k závěru, že už nejspíš odrostla dětským střevíčkům.

„A proč to celé budujete ručně? Vždyť...“

„Zadrž. Už ani slovo. Magii mi sem netahej. Učím svou novou rodinu, že hodnoty lze vytvářet i rukama. Děti potřebují mít představu, jak se žije lidem, kteří nevlastní sedmý smysl. Sotva budou mít lepší příležitost přičichnout k manuální práci než tady a teď.“

„A můžu mluvit do toho, jak bude můj nový dům vypadat?“

„Kdybys nemluvila, došel bych k závěru, že se ti tohle místo nezamlouvá. Prohlédni si základy, rozvržení místností ještě můžeme bez větší námahy

upravit.“

Hanky se zmocnilo příjemné vzrušení. Budovat něco sama pro sebe znamenalo novinku v jejím dosavadním životě.

„Musím se ještě poradit se Svát'ou, má víc zkušeností se životem v baráku,“ začala Hanka zkoumat základy nové stavby. V podzemí už byly hotové dva chladné sklípky.

„Neříkej mi, že jste tyhle sklepy a schody vytesávali ručně,“ podezřívavě se zahleděla na Vrona.

„No, výjimky existují i tady. Tesali jsme jenom jeden schod na ukázkou.“

„Já jsem taky pomáhala,“ hlásila hned Terezka, která jim poskakovala v patách jako neposedné kůzle.

Mezitím se přičiněním Plama vedle staveniště začaly vršit dlouhé i kratší kmeny. Vron se Svát'ou se pustili do ručního řezání.

Terezka se naklonila k Hance a pošeptala jí do ucha: „Táta podvádí. Naostřil magicky pilu, aby líp řezala.“

Ve společné práci jim čas plynul velice rychle. V poledne dorazila pracovní posila v podobě Zachariáše. Přinesl oběd, a jak známo, při práci člověku vyhládne, takže byl uvítán s velkým nadšením.

Vronovo předsevzetí, že dům bude postaven bez magie, bylo každou chvíli někým narušováno. Lukáš se rozhodl přivést dovnitř pramínek podzemní vody. Svát'a kolem oken vytvaroval rostlinné ornamenty, s nimiž mu Terezka vydatně pomáhala. Zachariáš s trpaslíkem zpevnili hliněnou podlahu zvláštní odolnou vrstvou, kdežto Hanka zas pro změnu nenápadně ohladila povrchy všech lavic a židlí, aby si děti nezadřely třísku. Vron jen bezmocně kroutil očima, ale náladu mu jejich prohřešky nepokazily. Malá Janička s maminkou mezitím v okolí hledaly barevné květiny a přemísťovaly je do blízkosti domu a studánky, aby se tu Hance víc líbilo.

Černý drak rovnal opracované kmeny na sebe a přidržoval je, dokud Vron se Zachariášem neukotvili trámy do konečné podoby stěn. Stavba rostla téměř před očima.

„Pro dnešek stačí, zítra je taky den,“ prohlásil navečer Vron a ukončil práci. Všichni sebou unaveně plácli do trávy, dokonce i drak.

Náhle vycítili bránu, která se v jejich blízkosti otevřela a zpozorněli. Objevil se Rafan s Andělou. Po bouřlivém uvítání se všichni usadili kolem improvizovaného ohniště, které Vron připravil na kamenitém podloží. Oba příchozí vzali zavděk čajem, ale jídlo odmítli.

„Jen jsme se na vás přišli podívat a rozloučit se,“ vysvětlila Anděla.

„Dneska nebudeš vyprávět?“ zklamaně se na Rafana zakabonila Tereзка a lítostivě pohlédla na tulíka, který se právě snažil vyprostit z jejích dlaní a uvelebit se nahoře ve vlasech.

„Omlouvám se. Momentálně nemám tu správnou náladu,“ pokrčil rameny a rty se mu zavlnily v pokusu o úsměv.

„Zítra brzo ráno se stěhujeme,“ oznámila jim Anděla.

„A kam?“ udiveně zdvihl obočí Svát'a.

„Prozatím do Poluty. A pak se uvidí.“

„A co tak najednou? Ochránci tě převedeli?“ nechápala Hanka, proč je Rafan zamlklý a skleslý, když ho konečně pustili z vězení. Vždyť má vedle sebe Andělu i kamarády. Co víc si může přát?

„Ochránci mě vykopli. Musím si teď najít jinou profesi.“

Hance poklesla čelist. Ani ve snu ji nenapadlo, že by k něčemu podobnému mohlo skutečně dojít. Potrestání ji nepřekvapilo, ale že by se strážci pořádku chtěli zbavit tak nadějných posil svých řad, to jí vyrazilo dech. Bezděčně se

ohlédla po Svát'ovi. Nevypadal překvapeně, jen trochu smutně.

„Tys to věděl?!“ obvinila ho napůl tvrzením a napůl otázkou. „A nic jsi mi neřekl?!“

„A tys to nevěděla? Opravdu ses nikoho nezeptala, jak na tom náš brácha je?“ ustál její vyčítavý pohled bez jediného mrknutí.

„Kdybys aspoň něco naznačil! Mohli jsme požádat o přímluvu třeba Demita nebo Artitana.“

Hanka měla zlost sama na sebe, že se víc nezajímala o Rafanův osud. Zazlívala Svát'ovi, že ji bez okolků obvinil z nedostatku zájmu a že pro ni nemá pochopení.

„A co myslíš, že jsem asi od začátku prázdnin dělal?!“

Hanka polkla a zastyděla se.

„Anička se na mě mračila, protože jsem byl pořád pryč,“ pokračoval ve své obhajobě Svát'a, „lítal jsem totiž od čerta k d'áblu, abych sehnal někoho, kdo může Laridonovo konečné rozhodnutí zvrátit.“

„Ani Demit...?“ zadrhl se Hance dotaz v krku.

„Přesně tak! Ani Demit neuspěl, ani Diana Rena, o profesorce Ferinové nemluvě,“ zakončil Svát'a výčet přímluvců hlubokým povzdechem.

„Promiň, že jsem na tebe tak vyjela,“ konečně Hanka uznala svou chybu i nahlas.

„To nic,“ odpověděl téměř neslyšně a Hanku znovu ve Svát'ově pohledu zahřála záplava něhy a pochopení.

„Aspoň že vy dva jste se našli,“ zazářil v Rafanově tváři opravdový úsměv. „Že vám to ale trvalo!“

Na volném prostranství se zavlnila brána.

„Dneska je tu provoz jak o výročním trhu,“ ušklíbl se Zachariáš, když všichni zvědavě natáhli krk. V místě nejhůř poznamenaném ohnivou pohromou se jako zjevení vynořil jednorožec a zvědavě si prohlížel odpočívající skupinku. Hanka se usmála. Zvědavý P’ujibo je přišel zkontrolovat.

„Páni, ten je nádherný,“ vzdychl tiše Lukáš a ani se nepohnul, aby ho nevyplašil.

Oproti tomu malá Janička pojala příchod jednorožce jako výzvu. Na nic nečekala a rozběhla se přímo k němu. Vron zadržel její matku, která měla v úmyslu vyrazit za dcerkou a místo toho kývl na Terezku, ať na holčičku dohlédne. Jenže než Terezka vymotala z vlasů tulíka, byla už Janička vedle P’ujiba.

Hanka se zvedla, aby jednorožčího brášku uvítala. Terezka však byla rychlejší. Mazlivě se přitiskla k bílé hlavě, kterou k ní jednorožec sklonil. Janička zkoumavě zachytávala trásně dlouhé hřívy a motala se mu pod kopyty. Hance došlo, že se tu dnes shledali téměř všichni její přátelé a kamarádi. Co nevidět se rozejdou a rozletí do svých domovů, ale tím se vůbec nic nemění. To, co je na jejich vztahu nejdůležitější, zůstává stále mezi nimi bez ohledu na vzdálenost.

Hanka zdvihla do náruče Janičku, aby viděla i něco jiného než břicho mezi čtyřma nohama. Holčička okamžitě natáhla ruce, že chce k jednorožci blíž, a dokonce ji magicky postrčila. Hanka zaváhala.

Terezka ji však zatahala za šaty: „Neboj se, Janička mu neublíží, ani ho nepřipoutá. Dávám na ni pozor.“

„Jsi šikovná holka,“ ozval se vedle Hanky Svát’ův hlas a mladík vyzdvihl Terezku na jednorožcův hřbet.

„Přátelství je mnohem příjemnější vztah než připoutání,“ souhlasně přikývl

P'ujibo, „jen se krátce podíváme po okolí a za chvíli jsme zpátky.“

Svát' a vzal Hanku kolem ramen a s úsměvem sledovali jednorožce, jak s Terezkou na hřbetě mizí mezi stromy. Akorát Janička se tvářila poněkud ukřivděně, že ji Terezka nevezala s sebou. Jakmile ji Hanka postavila na zem, vyrazila Janička za tulíkem. Chvíli oba dva obíhali draka a nakonec se Plavík začal drápat po ocasních šupinách vzhůru. Holčička nemotorně šplhala za ním. Plam zafuněl, ale setřást drobotinu se nepokusil.

„My už asi půjdeme,“ zdvihli se Rafan s Andělou, „mějte se tu hezky...“

Další magie brány narušila poklidnou hladinu vzduchu.

„Kolik hostů jsi vlastně pozval?“ dloubl Zachariáš Vrona do žeber. „A proč nepřišli dřív, aby přiložili ruku k dílu?“

V prostoru brány se objevila žena v zelené sukni, vestě zdobené sadou nožů a rozpuštěnými vlasy jakoby vykoupanými v červáncích zapadajícího slunce.

„Helaro?“ dvojhlasně vydechli Rafan s Hankou.

Rafan se zvedl, aby ženu pozdravil. Hanka přestala poskytovat záchranu Janičce šplhající po dračím hřbetě, což byla přesně ta chvíle, kdy holčička ztratila rovnováhu. Plam se však naklonil a zadní tlapou zmírnil dopad kutálejšího se těla. Dítě se s pláčem rozběhlo za mámou, ale viditelně se mu nic nestalo. Helara se ušklíbla a obrátila pozornost zpět k Rafanovi.

„Sem slyšela, že jsi zdrhnul z výcviku, mladej. Já věděla, že jsi sralbotka.“

„Máš zastaralé informace,“ musel se Rafan zasmát Helařinu vyjadřování, „vlastně jsem se na základnu vrátil jen proto, abych byl vykopnut.“

„Seš vedle jak ta jedle. Já mám informace naprosto aktuální,“ pohodila žena hlavou a urovnala si neposlušný pramen vlasů, „a ty říkaj, že se máš ráno v šest hlásit ve výcvikáči k drhnutí latrín.“

„Jestli to má bejt humor, je hodně chaběj,“ zachmuřil se mladík, ale oči z Helary nespustil.

„Copak mě neznáš? Vo práci já nikdy nežertuju. A vo latrínách už vůbec ne. Serža už se velice těší, jak ti bude zatápět, zatímco ty pokorně sklopíš zrak a ani nemukneš.“

„Oni vážně...?“

„Laridon couvl a nechal hlasovat. Tvůj návrat byl valnou většinou schválen. Jestli ovšem hodláš vydržet podmínky, který každýho mazánka do tejdne vodrovnaj.“

„Helaro, já tě miluju,“ objal Rafan ženu, zatímco Anděla za jeho zády udiveně vykulila oči.

„A líbání ruky nebude?“ měla Helara co dělat, aby udržela zdánlivě vážnou tvář.

„Kdo se za mě přimluvil? Ty?“

„Blázníš? Za takovýho nýmanda?“

„Tak kdo?“ nechtěl se Rafan nechat odbýt.

„Třeba našemu Bdělému docvaklo, že za těch pár potíží stojíš.“

„To je senzace. Gratuluju, brácho,“ přihnal se Svát'a, aby Rafana přátelsky objal. Jako druhá se do jeho náruče dostala Anděla a jejich radostné políbení se poněkud protáhlo.

Helara vzala Svát'u kolem ramen a odtáhla ho stranou od houfu gratulantů.

„Dobrá práce, frňousku,“ prohodila tiše.

„Já nejsem...“ hodlal se Svát'a ohradit proti nelichotivému oslovení, ale ochránkyně ho gestem umlčela.

„Byla jsem u toho, když si Lída vzala dědu do parády a ječela na něj, až se hory zelenaly. Jak jsem vyrozuměla, popíchl jsi ji, aby se tvýho bráchy zastala. Zvolil jsi skvělého přímluvce. Nikdo si Laridona neomotal kolem prstu tak jako ona.“ Helara se uchechtla. „Má v sobě jiskru, tahle zpovykovaná hadí královna, to se musí nechat.“

Podala Svát'ovi zapečetěný svitek: „Todle dej bráchovi, až se kapku vzpamatuje. Já už musím běžet.“ Helara zmizela tak rychle, že se s ní ani nikdo další nestihl rozloučit.

„Páni! Nemůžu uvěřit, že nám pomohla právě Lída,“ kroutila hlavou Hanka, které neuniklo jediné Helařino slovo.

„Vždycky jsem ti říkal, že to v podstatě hodná holka,“ usmál se Svát'a, „ale ostatním ani muk. Laridonovi by neprospělo, kdyby se šířily klepy, že si jeho vnučka vydupe, co chce.“

„Ani Rafanovi?“

„Copak jsi neslyšela, že mluvíti stříbro a mlčeti zlato?“

„Takže ti nemám říkat, že tě mám ráda? Mám raději mlčet?“

„A co takhle – výjimka potvrzuje pravidlo?“ rošťácky našpulil pusu Svát'a a přitáhl si Hanku, aby vyloudil polibek.